

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Aleše Smetanky v právní věci žalobce: **Moravský rybářský svaz, z.s. pobočný spolek Třebíč**, se sídlem Poušov 966, Třebíč, zastoupený Mgr. Petrem Kubicou, advokátem se sídlem Kobližná 47/19, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Lesy České republiky, s. p.**, se sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2023, č. j. 62 A 64/2022 - 147,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 6. 2022, č. j. MZE-38406/2022-16231, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 29. 3. 2022, č. j. KUJI 28774/2022. Posledně uvedeným rozhodnutím bylo podle § 4 odst. 6 zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské stráž, ochraně mořských

rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), na základě žádosti osoby na řízení zúčastněné změněno rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 1996, č. j. 2304/2/96-3130, o vyhlášení rybářského revíru č. 461 078 Markovka 1 (dále jen „Markovka 1“) a o přenechání výkonu rybářského práva v tomto rybářském revíru tak, že byla z rybářského revíru vyjmuta vodní nádrž Kožichovice (uváděná také pod názvy „Markovka“ nebo „Závlahová nádrž“) nacházející se v k. ú. Kožichovice a k. ú. Stráž u Třebíče.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 7. 12. 2023, č. j. 62 A 64/2022 - 147, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Nejprve krajský soud shrnul, že dle argumentace žalobce je Markovka 1 rybářským revírem vyhlášeným na vodním toku dle § 4 odst. 1 zákona o rybářství, a z tohoto důvodu může o změnu rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru požádat pouze uživatel rybářského revíru, případně může být změna provedena z vlastního podnětu příslušného rybářského orgánu (§ 4 odst. 6 zákona o rybářství). Zrušit rybářský revír vyhlášený na vodním toku může potom příslušný rybářský orgán pouze z vlastního podnětu, a to pouze v případě splnění stanovených podmínek [§ 4 odst. 7 písm. a) zákona o rybářství]. Podle žalobce tedy osoba zúčastněná na řízení nebyla aktivně legitimována k podání žádosti o změnu (případně zrušení) rybářského revíru vyhlášeného na vodním toku.

[4] Krajský soud shora popsaným námitkám žalobce nepřisvědčil. Naopak souhlasil se žalovaným, že žalobce nevzal v potaz, že rybářský revír Markovka 1 byl vyhlášen za účinnosti zákona č. 102/1963 Sb., o rybářství, který byl zrušen k 31. 3. 2004. Tato právní úprava nerozlišovala při vyhlášení rybářských revírů vodní útvary, všechny spadaly pod pojem „tekoucí voda“. Jeden rybářský revír (vodní celek) tak mohl být tvořen vodním tokem, rybníkem i uzavřenou vodou, což podle aktuálně účinného zákona o rybářství již možné není. Krajský soud dodal, že rybářský revír Markovka 1 nemůže být rybářským revírem vyhlášeným na vodním toku dle § 4 odst. 1 zákona o rybářství, neboť v době vyhlášení tohoto rybářského revíru zákon o rybářství neexistoval.

[5] Současně krajský soud doplnil, že i kdyby byl rybářský revír vyhlášen na vodním toku, jak tvrdil žalobce, vlastník rybníka by měl dle aktuálně účinné právní úpravy právo rozhodnout o tom, zda bude rybník součástí daného rybářského revíru (na podobné situace, jako je ta výše nastíněná, dle krajského soudu míří § 4 odst. 6 zákona o rybářství). Jinak řečeno, změnil-li se podmínky rozhodné pro vyhlášení příslušného rybářského revíru (vodní nádrž naplní zákonné znaky rybníka) a vlastník rybníka vyjádří vůli, aby rybník již nebyl součástí původního rybářského revíru, změní správní orgán na žádost vlastníka rybníku rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru, tj. dojde k vyjmutí rybníka z rybářského revíru.

[6] V poslední řadě krajský soud uvedl, že souhlasí se žalobcem, že rozhodnutí žalovaného o vyhlášení rybářského revíru Markovka 1 zůstalo v platnosti i za účinnosti novější právní úpravy, tedy zákona o rybářství. To však dle krajského soudu neznamena, že došlo k „*naprostému zakonzervování daného stavu*“. Stav krajiny, jakož i stav vodních útvarů, se postupem času mění, a to ať již přírodními procesy nebo činností člověka, což reflektuje také zákon o rybářství.

pokračování

[7] Krajský soud tak uzavřel, že v projednávaném případě je podstatné „pouze“ to, že vodní nádrž Markovka je rybníkem dle zákona o rybářství a že žádost o změnu rybářského revíru podal vlastník rybníka. Tyto skutečnosti žalobce nezpochybnil. Osoba zúčastněná na řízení, coby vlastník rybníka, tedy byla oprávněna k podání žádosti o změnu rybářského revíru, a nejednalo se tak o žádost zjevně právně nepřipustnou.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvod podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatel uvádí, že si je vědom skutečnosti, že rybářský revír Markovka 1 byl vyhlášen v době účinnosti zákona č. 102/1963 Sb., který pro účely vyhlásování rybářských revírů nerozlišoval jednotlivé vodní útvary (rybníky definované v § 4 odst. 1 a tekoucí vody definované v § 6 odst. 2). Dodává, že vodní útvar, na kterém byl vyhlášen rybářský revír Markovka 1 v době účinnosti zákona č. 102/1963 Sb., si zachoval svůj charakter „i ve světle současné právní úpravy provedené zákonem o rybářství“. Z popisu rybářského revíru Markovka 1 v jednotlivých rozhodnutích příslušných rybářských orgánů jednoznačně vyplývá, že se jedná o rybářský revír vyhlášený na vodním útvaru, kterým je vodní tok (za účinnosti zákona č. 102/1963 Sb. šlo o tekoucí vodu). Nejedná se o rybářský revír vyhlášený na rybníce ani na uzavřené vodě.

[10] Dále stěžovatel uvádí, že v žalobě stejně jako ve správním řízení tvrdil, že rybářský revír Markovka 1 byl vyhlášen na vodním toku, a namítal, že správní orgány neposoudily, na jakém vodním útvaru je rybářský revír Markovka 1 vyhlášen z pohledu platné právní úpravy. Správním orgánům stěžovatel vytýká, že aniž by vyřešily uvedenou otázku, přistoupily k hodnocení charakteru samotné vodní nádrže Markovka. Vodní nádrž Markovka je dle stěžovatele vodní nádrží průtočnou, kterou protéká stejnojmenný vodní tok Markovka. Povrchové vody nacházející se ve vodní nádrži Markovka tak mají charakter vodního toku. Vodní nádrž Markovka tudíž dle stěžovatele není rybníkem, neboť nesplňuje podmínky uvedené v § 2 písm. c) zákona o rybářství. Stěžovatel je s ohledem na to přesvědčen, že krajský soud (stejně jako Krajský úřad kraje Vysočina a žalovaný) nesprávně posoudil charakter vodní nádrže Markovka.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Uvádí, že vodní dílo může být v různých časových obdobích považováno pro účely zákona o rybářství za různé vodní útvary. I vodní dílo považované v době vyhlášení rybářského revíru za vodní nádrž na vodním toku může mít později charakter rybníku, pokud dojde ke změně rozhodných skutečností. Tak tomu bylo v posuzovaném případě, neboť došlo ke změně manipulačního řádu, jehož původní znění nebylo v souladu s definicí rybníka spočívající mimo jiné v účelu vodního díla, jež musí být určeno především k chovu ryb. Nakonec žalovaný upozorňuje na to, že stěžovatel námitku, dle níž vodní nádrž Markovka není rybníkem, neboť nesplňuje podmínky uvedené v § 2 písm. c) zákona o rybářství, uplatnil teprve v kasační stížnosti.

[12] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní

soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Dříve, než se bude Nejvyšší správní soud věnovat vlastnímu posouzení kasačních námitek, považuje za vhodné zdůraznit, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu.

[15] Posuzovaná kasační stížnost je na samé hranici projednatelnosti a část stěžovatelových stručných argumentů představuje nepřípustné rozšíření důvodů kasační stížnosti dle § 104 odst. 4 s. ř. s. (v podrobnostech viz odstavec [17] níže) nebo se jedná o opakování žalobních námitek. Ve zbytku se jedná o velmi obecně formulovanou kasační námitku, a proto na ni – s ohledem na zásadu dispoziční – stěžovatel obdrží od soudu pouze stručnou odpověď.

[16] Stěžovatel namítá, že krajský soud (stejně jako správní orgány) nesprávně posoudil charakter vodní nádrže Markovka. Blíže ovšem nerozvádí, v jakém ohledu krajský soud pochybil (opakuje toliko výtky vůči postupu správních orgánů – k tomu viz níže). Nejvyšší správní soud tudíž rovněž stručně uvádí, že krajský soud nepochybil, pokud uvedl, že vodní nádrž Markovka je rybníkem dle zákona o rybářství, a poukázal na to, že stěžovatel v žalobě tuto skutečnost nezpochybnil. Krajský soud dospěl také ke správnému závěru, že vodní dílo považované v době vyhlášení rybářského revíru za vodní nádrž na vodním toku může později mít charakter rybníku, pokud dojde ke změně rozhodných skutečností. Tak tomu bylo také v nyní projednávaném případě.

[17] Námitka, dle níž vodní nádrž Markovka nesplňuje podmínky uvedené v § 2 písm. c) zákona o rybářství, aby mohla být rybníkem (viz odstavec [10] shora), byla stěžovatelem poprvé uplatněna teprve v kasační stížnosti, nemá svůj předobraz v žalobě, ačkoli v ní uplatněna být mohla. Představuje tedy nepřípustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s., a proto se jí Nejvyšší správní soud dále nezabýval.

[18] Nejvyšší správní soud závěrem podotýká, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musejí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 - 59). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Stěžovatel v kasační stížnosti

pokračování

argumentuje tím, že rybářský revír Markovka 1 byl vyhlášen na vodním toku, nikoli na rybníce nebo uzavřené vodě. Správním orgánům pak stěžovatel vytýká, že neposoudily, na jakém vodním útvaru je rybářský revír Markovka 1 vyhlášen z pohledu platné právní úpravy (viz odstavce [9] a [10] tohoto rozsudku).

[19] Shora popsaná argumentace stěžovatele nesměřuje proti napadenému rozsudku, ve kterém stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci (viz strany 5 až 6 napadeného rozsudku či rekapitulaci závěrů krajského soudu v odstavcích [5] až [7] shora), a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu dále srovnej například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud se ani těmito tvrzeními tudíž nemohl zabývat, neboť v opačném případě by vybočil ze své přezkumné role.

[20] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[21] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

[22] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě Nejvyšší správní soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a tato osoba přiznání náhrady nákladů řízení nepožadovala. Proto jí (za použití § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 17. října 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu